

[Inger Stilling Pedersen]

ved kriminaliteten herhjemme, det gælder hos de ganske unge og i al almindelighed, får vi i befolkningen et modtryk imod det, der kan være uhyre farligt, altså et selvforsvar. Man vil selv være bevæbnet, man laver sin bolig om til en fæstning, man regner ikke med, at politiet eller det offentlige vil gøre noget ved det, og så må man gøre det selv, og det kan blive langt, langt farligere.

En anden ting, vi må huske på, er de mennesker, kriminaliteten går ud over. Det er alvorligt. Jeg synes, vi ser alt, alt for mildt på indbrudstyverier f.eks. i private hjem. Mange af disse unge kriminelle skulle prøve at møde ældre, der ikke tør være hjemme af angst for, hvad der kan ske, ældre, der kommer hjem og finder deres hjem ødelagt, der har været fremmede. De er altså angst. Man ødelægger tilværelsen og livet for mennesker ved det. Derfor bør det være en skærpende omstændighed, at man gør sådan noget.

Og dette med at stjæle en bil. Jamen jeg har lyst til den bil. Det at tage en bil bliver bare noget, man gør. Det er ikke noget alvorligt.

Det er derfor, man skal frem til at sige, at de handlinger, folk begår, strider imod vores lov, de er altså alvorlige. Men vi må sige til hinanden, også her i Folketinget, at vi voksne jo er eksempler. Hvem lægger for i al kriminalitet, der bare ikke benævnes kriminalitet? Hvem gør det stort at snyde i skat og omgå love, og hvad vi ellers gør? Jamen unge kan da kun få det indtryk, at det er noget, som er stort, det kan de sagtens gøre, det er ikke så alvorligt.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi prøver på at være eksempler for de unge og fortæller dem noget om, hvorfor vi har love. Man kan gøre det ganske enkelt og ligetil. Hvis det er småbørn, kan man bare sige, at de har ting, de holder af, og de vil meget nødigt have deres lille cykel stjålet eller ødelagt. De vil nødigt have, det går ud over deres ting. Og sådan er der andre mennesker, der også har nogle ting, de er glade for, og som de ikke er så vilde med at få ødelagt eller stjålet.

Jeg tror, samtalen er vigtig. Man skal ikke undervurdere det pædagogiske og samtalen, som det så hånlige er sagt. Jeg tror, man kan forebygge utrolig meget kriminalitet i hjem og skoler og ungdomsforeninger ved at tale med og ved at have et godt forhold til børnene.

Jeg er glad for, at betydningen af, at barnet møder tillid og kærlighed og omsorg, er kom-

met frem. Hvis ikke man får det fra lille og igennem opvæksten, hvordan skal man så være i stand til at have nogle følelser overhovedet senere hen i tilværelsen? Derfor er det vigtigt, at man sørger for, at børn og forældre kan være sammen. Vi har gode pædagoger, vi har også gode institutioner, men de kan aldrig erstatte hjemmet, højst blive det supplement til hjemmet, de også skal være.

Hvis vi virkelig ønsker, at der skal ske noget på dette område, bliver vi nødt til at gå ind i det forebyggende. Men hvad skal der så ske? Kristeligt Folkeparti vil ikke nedsætte den kriminelle lavalder. Det skal stå helt klart. Men har man begået en handling, mens man var 13 eller 14 år, så må det også have en konsekvens. Det må være de sociale myndigheders opgave at sørge for at se, hvordan man bedst hjælper den familie og det barn, som er kommet ud i et eller andet.

Vi kan komme til at skulle straffe ganske unge, ja, det gælder også den næste gruppe, de 15-18-årige, hvor man kan komme ud for så alvorlige ting, at man er nødt til det. Men nummer ét må være: Hvordan redder vi de unge? Der er ikke noget formål i at få dem længere ud i kriminalitet, så de bliver belastende for sig selv, familie og samfund. Det er så nemt at stå op og sige noget meget populært. Jamen al den snak duer ikke.

Jeg tror virkelig, vi kan gøre noget. Men det betyder altså også, at de sociale myndigheder skal være konsekvente. Hvis man er pålagt et eller andet, så skal det følges op. Det er igen ordet konsekvens, som skal ind. Hvis jeg får en kontrakt om et eller andet, jeg skal overholde, og jeg bare kan sige: Skidt med det – så mister jeg respekten for det. Det er det, der er galt. Det er egentlig ikke, hvilke straffe og hvilke former og hvilke normer man har, men det, man er gået ind på, skal have en konsekvens.

En anden ting, der er vigtig, er, at man får lov til at genoprette noget af det, man har ødelagt. Det har man mange eksempler på. Har man smadret en bil eller øvet hærværk, så kommer man selv til at prøve at restaurere så meget af det, man kan. Der er unge, der har set, hvilket arbejde det er, og har sagt, at det var en god kur at få lov til at se, hvad det egentlig var. Altså ikke dette med, at der bare kommer nogle og rydder op efter én og siger: Det kan du jo ikke gøre for, nu skal vi ordne det for dig. Man skal have lov til at se, hvilket arbejde der ligger bagved.